

З Новим 2018 Роком і Різдвом Христовим!

Наталя Курій-Максимів «Коляда у місті» 2012

КАЛЕНДАР ЗНАМЕННИХ ТА ПАМ'ЯТНИХ ДАТ НА СІЧЕНЬ

- 01

Новий Рік
- 01

У 1909 — народився Степан Андрійович Бандера, український політичний діяч, один з чільних ідеологів і теоретиків українського націоналістичного руху ХХ століття, голова Проводу ОУН-Б (†1959)
- 06

СВЯТИЙ ВЕЧІР [за Юліанським Календарем]
- 06

У 1938 — народився Василь Семіонович Стус, український поет, перекладач, прозаїк, літературознавець, правозахисник (†1985)
- 07

РІЗДВО [за Юліанським Календарем]
- 13

СТАРИЙ НОВИЙ РІК (Щедрий вечір) [за Юліанським Календарем]

- 19

ВОДОХРЕЩА [за Юліанським Календарем]
- 20

День Автономної Республіки Крим
- 22

День Соборності України. День об'єднання українських земель УНР і ЗУНР згідно з Актом Злуки від 22 січня 1919 року
- 24

100 років тому в ніч з 24 на 25 січня було проголошено незалежність України
- 27

У 1839 — народився Чубинський Павло Платоновича, український фольклорист, етнограф і поет, автор слів Державного Гімну України (†1884)
- 29

День пам'яті героїв Крут. В цей день відбулася Битва під Крутами

Степан Бандера: контрольні точки життя

1 січня минає 109 річниця з Дня народження символу боротьби за незалежність України – Провідника ОУН Степана Бандери. Вороги України бояться згадувати його ім'я, патріоти ж навпаки – захоплюються подвигами та самопожертвою цього історичного діяча. Проте, окрім офіційних даних, про цю історичну постать зараз відомо небагато. Бандера жив життям підпільного діяча. Це варто розуміти, в тих умовах він не мав можливості показувати своє реальне життя, не міг хвалитися тим, що він зробив для України, ким він був. Були обмеження й до його оточення, ці люди не могли говорити про нього,

бо це б підставляло Степана Бандеру. А тому багато інформації померло разом з видатним українським націоналістом та тими, хто працював з ним». **У Бандери було слабе здоров'я, але сильна воля** «Бандера був членом Пласту, і через слабе здоров'я, йому було вкрай важко здавати усі фізичні нормативи, але зібравши волю в кулак, він це робив. **Бандера став символом боротьби завдяки виступу в суді** «Бандера став символом боротьби ОУН, коли під час Варшавського процесу у 1935-1936 роках він відкрито заявив, що «так, я є крайовий Провідник і я розумію, що ви мене стратите, але ви не зупините боротьбу за волю України, бо за мною прийдуть інші». Так Бандера став зразком того, як потрібно себе поводити на суді перед обличчям смерті» **Німцям був потрібен Бандера, щоб маніпулювати ОУН** «Після проголошення Акту про незалежність України, німці арештували Бандеру. Покарання він відбував у концтаборі «Заксенгаузен», що являв собою концтабір,

З 24 НА 25 СІЧНЯ БУЛО ПРОГОЛОШЕНО НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

1917 року лютнева революція в Росії повалила монархію і дала початок р е с п у б л і к а н с ь к о м у Тимчасовому уряду. Відлунням цих подій стало формування 17 березня у Києві Центральної Ради на чолі з професором Михайлом Грушевським. 20 листопада, після більшовицького перевороту в Росії, Центральна Рада як представницький орган України проголосила створення автономної Української Народної Республіки (УНР), а 22 січня 1918 року, через спалах українсько-більшовицької війни, проголосила її незалежність. За місяць український уряд уклав у Брест-Литовську договір з Німечкою і Австро-Угорськими імперіями, за допомоги яких звільнив Україну від більшовиків. Проте 29 квітня, в результаті державного перевороту, уряд Центральної Ради замінила військова диктатура гетьмана Павла

Скоропадського. Республіка була перейменована на «Українську Державу». Режим Скоропадського протримався до листопада, коли його головні союзники німці капітулювали у Першій світовій війні. 14 грудня повстання Директорії на чолі з Симоном Петлюрою повалило гетьманат і відновило Республіку. Однак відступ німців дозволив російським більшовикам поновити воєнні дії. 6 січня 1919 вони створили у Харкові маріонеткову державу — Українську Соціалістичну Радянську Республіку, від імені якої розпочали війну. Протягом 1919 — 1920 років за контроль над Україною боролися українські республіканці, більшовики, російські націоналісти за підтримки Великої Британії, Франції та Польщі, українські анархісти на чолі з Нестором Махно й українські партизани. Боротьба закінчилася перемогою більшовицьких сил і встановленням радянського контролю в Центральній,

Педагогічний музей імені цісаревича Олексія 1909-1911 роки, де працювала Українська Центральна Рада (у сучасності — Будинок учителя. Київ)

Східній та Південній Україні.

Паралельно з цим, у зв'язку з розпадом Австро-Угорщини, 19 жовтня 1918 року українці Галичини, Буковини і Закарпаття проголосили створення Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР) зі столицею у Львові. Проте 1 листопада того ж року її атакувала Польща, розпочавши українсько-польську війну. Нападника підтримували країни Антанти — Велика Британія, Франція, Румунія й Угорщина, а західні українці перебували в міжнародній ізоляції. У пошуках союзника

уряд ЗУНР звернувся по допомогу до УНР і 22 січня 1919 року об'єднався з нею у єдину державу. Проте Директорія була зайнята війною з більшовиками і не могла надіслати військ. В результаті цього, на середину липня 1919 року поляки окупували Галичину, румуни — Буковину, а чехи — Закарпаття. У квітні 1920 року за володіння Західною Україною спалахнула радянсько-польська війна. Вона закінчилася 18 березня 1921 року Ризьким миром, що закріпив за Польщею право на українські Галичину та Волинь.

80 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВАСИЛЯ СТУСА

Мирослав Грех, «Роздуми про Стуса»

Василь Семенович Стус — видатний український поет, дисидент, борець за волю України, народився 6 січня 1938 року в селі Рахнівка, Гайсинського району, Вінницької області. В ЦЬОМУ РОЦІ ЙОМУ ВИПОВНИЛОСЯ Б 80 РОКІВ. Та, на жаль, він не дожив до цього ювілею.

В 1939 році батьки переселилися в м. Сталіно (нині і надалі Донецьк), а в наступному році забрали туди і чотирьох дітей, найменшим з яких був Василь. Він вчиться в середній школі №265 м.Донецька, де по закінченні отримує срібну медаль, а потім на історико-філологічному факультеті Донецького пед. інституту, який закінчує з червоним дипломом.

В студентські роки Василь багато працює в бібліотеці,

пише вірші, спілкується з творчою молоддю, з майбутніми поетами, письменниками: О. Орачем, І. Міщенком, В. Захарченком, В. Голобородьком., стає членом літературного об'єднання «Обрій».

Після закінчення інституту Василь Стус три місяці працює вчителем української мови в с. Татушне Кіровоградської області, а потім два роки служби в армії. Весь цей час він продовжує писати, перекладає німецьку класику, вперше публікує свої вірші в «Літературній Україні» в 1959 році.

Після армії знову робота в школі, а потім підземним плитовим на шахті «Октябрська» в Донецьку.

З березня 1963 р. продовжує літературну діяльність як редактор газети «Соціалістичний Донбас», а також поступає до аспірантури інституту ім. Т. Шевченка Академії наук УРСР, стає членом Клубу творчої молоді під керівництвом Леся Танюка.

В 1965 році разом з Іваном Дзюбою, Вячеславом Чорноволом, Юрієм Бадзьом бере участь в акціях протесту проти масових репресій дисидентів. За це його відраховують з аспірантури. 1965-1972 роки найкращі в його житті. Хоча його переслідують, він постійно змушений міняти роботу, але він часто спілкується з друзями, їздить в подорожі, пише першу збірку віршів

«Круговерть», видає в самовидаві другу збірку «Зимові дерева», знайомиться з майбутньою дружиною Валентиною Василівною Попелюх. В 1965 році вони одружуються, а 15 листопада 1966 р. в них народжується син Дмитро, сьогодні відомий літературознавець.

За участь в протестах, дисидентство, Василя Стуса вперше арештовують 12 січня 1972 року і 9 місяців тримають в слідчому ізоляторі. Київський обласний суд за звинуваченням в «антирадянській агітації і пропаганді» засуджує його до 5 років позбавлення волі і 3 роки заслання. Покарання він відбував в мордовських і магаданських таборах. Весь час, в ув'язненні, пише вірші, але багато з них нищаться наглядчиками, і лише частина доходить до читача. В 1978 році він стає членом PEN-клубу.

Після заслання Василь повертається в Україну і приєднується до Гельсінської групи захисту прав людини. Роботи по спеціальності знайти не може, тому змушений працювати робітником на різних підприємствах.

Другий арешт Василя Стуса стався у травні 1980 року. Радянським судом був засуджений на 10 років примусових робіт і 5 років заслання. В суді він відмовився від послуг призначеного комуністичною владою адвоката Віктора

Медведчука (нині здравствуючого українського олігарха, друга Володимира Путіна). Аналіз справи проведений сьогоднішніми правниками стверджує, що Медведчук мав багато доказів, щоб захистити поета, але ними не скористався, мало того порушив адвокатську етику, визнавши провину підзахисного за нього самого.

Після вироку суду Василя заключили в табір м. Кучино Пермського краю. З родиною заборонили бачитись, вірші знищували. Однак записи 1983 року все-таки були передані на Захід. В січні 1983 року за недозволену творчість його кинули в камеру-одиночку, а в серні 1985р. відправили до карцеру, де він оголосив сухе голодування.

В ніч з 3 на 4 вересня 1985 року Василь Стус помер. Офіційна причина смерті була вказана, як зупинка серця. Але інші ув'язнені говорять, що загибель могла бути від переохолодження та удару табірних нарів спеціально підлаштованих наглядчиками.

Я прочитав його вірші, майже всі. А ти? Чи відкрив ти його книжку? Чи наблизився до нього? Чи пізнав? Якщо ні, то спробуй, і його слова, його думки стануть твоїми. Так як вони стали моїми. Вони звучать в моїй душі до сих пір.

10-го січня народився Петро Могила, Митрополит Київський і Галицький та всієї Руси

Святитель Петро Могила народився 10 січня 1597 року та був третім сином молдавського господаря Симеона й угорської князівни Маргарети.

Стародавній молдавський рід Могил згідно з оповідями польського історика і геральдиста Околюського походив від славного римлянина Луція Сцеволи, а за іншими даними — від Візантійських імператорів.

Батько майбутнього Київського Митрополита спочатку був головою міста Хотина, потім гетьманом Сучавським, господарем Волощини, а згодом і самої Молдавії. У 1596 р. одержав від Польської держави право польського шляхетства.

Незважаючи на перебування в родинних зв'язках із польськими магнатами Потоцькими, Вишневецькими та Корецькими, рід Могил завжди залишався православним.

Родина Могил була благодійниками Львівського ставропігійного братства. Так на пожертви Єремії і Симеона Могил у Львові побудовано Храм Успіння Пресвятої Богородиці (1591).

У 1607 році батько Петра Могили був отруєний братовою жінкою, і він з матір'ю змушений був переселитися на західні українські землі, які на той час перебували під владою Польщі.

Початкову та середню освіту Петро Могила здобув у Львівській братській

школі. Можливо він і вчився також у Львівській єзуїтській колегії, де в той же час навчався майбутній український гетьман Богдан Хмельницький.

Подальшу освіту Петро Могила здобував у європейських університетах: спочатку в Замойській академії, згодом вчився у різних навчальних закладах Голландії, Парижу. Він добре знав грецьку мову, яку вивчав у Львівському братському училищі та латинську, якій приділяли увагу в єзуїтських колегіях. У закордонних університетах (зокрема Сорбонському)

Могила вивчав латинське богослів'я. Пізніше, розробляючи систему освіти в Києві, він запозичив усе позитивне, що було в навчальних закладах Західної Європи.

Після повернення до Польщі його опікуном став коронний канцлер і гетьман Станіслав Жолкевський — глибоко релігійна людина. В цей час Петро здобуває ґрунтовні знання з військового мистецтва та стає старшиною польської армії.

У 1620 році разом зі своїм опікуном бере участь у битві під Цецорою. Для Жолкевського ця битва виявилася останньою, бо турки вщент розбили польське військо й він загинув. Петро опинився серед тих щасливців, яким вдалося врятуватися. В цей час він стає власником деяких маєтків, що знаходилися

під Жовквою, неподалік від Львова.

В 1621 році Петро Могила бере участь у битві проти турків під Хотиним. У ній брало участь українське козацтво під проводом гетьмана Петра Сагайдачного.

Тим часом Петро Могила, починаючи з 1622 року, часто навідувався в Київ до свого духовного наставника Іова Борецького, Київського Митрополита. В 1624 році серйозно захворівши, він отримав у Крехівському монастирі чудесне зцілення від мощей старця Герасима. Після цього Могила повністю відрікся від права на молдавський престол на користь своїх братів. Згодом він приймає чернецтво від Архімандрита Захарії Копистинського.

В цей час церковне життя було дезорганізованим: моральний стан ієрархії та духовенства перебував на низькому рівні. У цей тяжкий для православної церкви час Господь поставив світильником Української Православної Церкви Петра Могилу.

У 1627 р. після смерті Архімандрита Захарії Копистинського він був обраний Архімандритом Києво-Печерського монастиря. Молодий архімандрит, воеводич молдавських земель і одночас польський шляхтич, без вагань став на сторону православних українців і білорусів, в опозицію до пануючого суспільства, гнобителів християнства.

Докладав усіх зусиль, щоб за час його архімандритства Києво-Печерська друкарня посіла визначне місце як серед інших друкарень України та Білорусі, так і в суспільному житті загалом. За п'ять з половиною років його настоятельства з лаврської друкарні вийшло 15 назв видань; серед них були книги Петра Могили.

1628 року в Лаврі видрукували перекладені Петром Могилою з грецької «Агапита діакона главизни поучительни» і «Тріодь цвітная».

Побачивши, що церковно-службові книги містять багато розбіжностей, а то й помилок, він розширив Лаврську друкарню, запровадив видання книг латино-польським шрифтом.

У 1629 році було видано «Служебник», схвалений Митрополитом на Київському Соборі. У ньому було введено додаток — догматичне і обрядове пояснення Літургії. В особистих записках Архімандрита збереглося декілька канонів і співів на

честь Пресвятої Богородиці з нагоди чудесного спасіння Києво-Печерської обителі від польського нашествия в 1630 році.

Щодо освіти, то в «домогилянський період» вона забезпечувалась трьома школами: Острозькою, Віленською та Львівською. Її піднесення і розвиток Могила вбачав у заснуванні таких колегій, які б по духу були православними, а в науковому відношенні — рівнялись західноєвропейським та польським. У різні держави для навчання були направлені найздібніші молоді ченці.

Для цього він зібрав талановитих молодих людей і послав їх за кордон вчитися на свої кошти. Потім вони стали викладачами Могилянської школи.

Також на власні кошти він поновив Успенський собор, побудував у Голосієві під Києвом монастир, а також притулок для старців. При захисті прав Києво-Печерської лаври чи інших православних церков Петро Могила діяв сміливо й наполегливо. В цей час він бере участь у православної делегації, яка після смерті Сигизмунда III повинна була відстоювати права православної церкви у Варшаві на сеймах: конвокаційному, елекційному й коронаційному нового короля Владислава IV.

Велика заслуга Петра Могили в тому, що він добився урівняння в правах Православної Церкви з греко-католицькою, про що було записано в «Пунктах заспокоєння» 1632 р. Із цього часу православна ієрархія визнається польським урядом.

Однак його дії, спрямовані на примирення Православної Церкви з греко-католицькою, викликали неоднозначні оцінки сучасників. Одні вважали Петра Могилу щирим поборником єдності православ'я, інші — рукою королівської влади, що силується обернути православних в уніатів, розірвати зв'язки зі східними патріархами та Московією.

Ще до коронації 1632 року на основі протоколу, підписаного 49-ма православними депутатами сейму, замість старого та хворого Ісаї Копинського, Петро Могила обирається новим Київським Митрополитом. Урочисту хіротонію, яка проходила в Успенській церкві м. Львова очолив тодішній екзарх

СЕКРЕТНА ІСТОРІЯ РОСІЙСЬКОГО КОНСУЛЬСТВА В САН- ФРАНЦИСКО

Переклад з «Foreign Policy»
стаття Захарія Дорфмана [від
14 грудня 2017 року].

Переліт, картування волоконно-оптичних мереж, «дивні заняття». Московські шпигуни західного узбережжя були дуже зайняті.

Перше, що необхідно розуміти, коли ми говоримо про будівлю, в якій до недавнього часу розміщувалося російське консульство в Сан-Франциско, місті, де топографія визначає долю, де багатство і влада в буквальному сенсі слова концентруються на вершині, це ступінь притаманної йому величч. Цей облицьований цеглою шестиповерховий будинок, що нагадує дозорного, височить на пагорбі в одному з найбільш фешенебельних районів міста - Пасифік-Хайтс. У цій частині міста все випромінює той тип багатства, влади і престижу, який виник задовго до нинішньої хвилі мільйонерів, які збили капітал в сфері технологій, або навіть ще раніше. Це старий і солідний район, який нітрохи не бентежить власної привілейованості; його жителі знають, що мають право встановлювати свої порядки. Дійсно, в Пасифік-Хайтс одночасно відкривається вид на місто, затоку, міст Золоті Ворота - і на додачу до всього на безкрайній і холодний Тихий океан.

Другий факт, який пов'язаний із закриттям російського консульства в Сан-Франциско, полягає в наступному: після того, як 31 серпня адміністрація Трампа зажадала звільнити будівлю протягом 48 годин, ЗМІ чи не поголовно повідомляли про дві речі: дивовижну спеку (що рідкість для цього холодного і сірого міста, хоча воно і знаходиться в Каліфорнії) і чорний дим, що виривається з димоходу консульства: мабуть співробітники поспішали спалити якісь секретні матеріали або докази.

Люди мали рацію, коли дивилися вгору, на дах будівлі, правда їх увага була прикута до іншого. Насправді ж історію російського консульства в Сан-Франциско розповів не попіл, який байдуже розлітався в небі над сусідніми будинками, а безліч антен, супутників і електронних передавальних пристроїв, які знаходились на даху цього будинку, - об'єктів, які протягом десятиліть викликали у представників американської національної розвідки глибоку підозру і подив.

Коли було оголошено про закриття, я негайно кинувся до будівлі консульства і побачив, як вона безпристрасно пливе в хмарах спеки, в той час як журналісти прохолоджувалися в тіні. Біля консульства знаходилося підозріло велика кількість вантажних фургонів, а також спостерігалася нетипова для цього в цілому спокійного кварталу концентрація розз'яв (в машинах, за комп'ютерами, в екіпіровці велосипедистів на іншій стороні вулиці). Пішоходи проходили повз,

роблячи знімки на свої iPhone.

Було зрозуміло, що Сан-Франциско виявилось втягнуте в напружене дипломатичне протистояння двох ядерних наддержав, з кожним разом все більш запекле. У липні президент Росії Володимир Путін в інтерв'ю одному з державних телеканалів оголосив про скорочення 755 співробітників дипмісії США в країні. Закриття генконсульства в Сан-Франциско (і двох менших дипломатичних об'єктів) стало відповіддю адміністрації Трампа на цей крок. Путін, у свою чергу, заявив, що російська сторона, таким чином, просто відреагувала на рішення адміністрації Барака Обами в грудні 2016 року закрити два російських пансіонати на Східному узбережжі; висилку з країни 35 російських дипломатів, визнаних шпигунами (в цей список увійшли чотири співробітника консульства Сан-Франциско, в тому числі шеф-кухар); і новий раунд санкцій Конгресу. Адміністрація Обами, зрозуміло, зробила ці кроки у відповідь на безпрецедентне втручання Росії в президентські вибори, що проходили в США в 2016 році.

Але чому вибір ліг саме на Сан-Франциско? Чому б не закрити одне з трьох інших консульств Росії: в Нью-Йорку, Сіетлі або Х'юстоні? І чому

саме зараз?

Відповідь на ці питання, як виявилось, ймовірно, пов'язана з інтенсивною, стійкою та інтригуючою системою шпигунства, джерелом якої було консульство в Сан-Франциско. За словами ряду колишніх співробітників розвідки, хоча ці «дивні дії» не обмежувалися одним Сан-Франциско або його околицями, найчастіше вони були пов'язані саме з цим консульством, хоча в Сполучених Штатах є й інші російські дипломатичні установи, в тому числі посольство Росії в Вашингтоні. Як сказав один з колишніх джерел розвідувальної інформації, підозрювані російські шпигуни «демонстрували незвичайну поведінку в найнесподіваніших місцях».

Російські офіційні особи у Вашингтоні не змогли прокоментувати ситуацію, незважаючи на численні прохання по електронній пошті і телефоном.

В ході підготовки репортажу я поговорив про закриття консульства приблизно з пів дюжиною колишніх високопоставлених чиновників американської розвідки. Деякі з цих людей, які в більшості своїй працювали в сан-франциській контррозвідці, в якості офіційної версії висували російське шпигунство в Північній Каліфорнії; тривалі бесіди з іншими колишніми співробітниками розвідки, в ході яких обговорювалися гострі питання, пов'язані з недавньою російською діяльністю в районі затоки і за її межами, протікали вже в приватному порядку. Ці джерела підтвердили, що консульство в Сан-Франциско грало виняткову роль в російських операціях зі збору розвідданих в Сполучених Штатах, виступаючи важливим і, можливо, не маючи собі рівних, технічним центром добування інформації. Але, як я виявив, саме наслідки цих зусиль є ключем до розуміння того, чому було закрито консульство Сан-Франциско - одне з найстаріших і найбільш авторитетне російське консульство в Сполучених Штатах.

Протягом багатьох десятиліть американські чиновники розуміли, що через близькість консульства до Кремнієвої Долини, таких навчальних закладів, як Стенфорд і Берклі, а також великої кількості прилеглих оборонних підрядників і дослідницьких центрів - включаючи дві лабораторії з розробки ядерної зброї, що знаходяться під керівництвом міністерства енергетики - Росія використовувала Сан-Франциско в якості координаційного центру шпигунства. Методи російського шпигунства в районі затоки історично добре відомі співробітникам американської контррозвідки, які розуміють (принаймні в загальних рисах), що росіяни виберуть своєю мішенню і як будуть намагатися досягти своїх цілей.

Так, один колишній старший керівник контррозвідки нагадав про те, що в Сан-Франциско базується «невідповідне число» співробітників російської розвідки, орієнтованих на науку і технології, деякі з них є досвідченими шифрувальниками, і їм доручалося виявляти нові розробки Кремнієвої долини в даній області технологій. Другий колишній співробітник розвідки зазначив давній інтерес російських розвідників у Сан-Франциско до налагодження відносин з місцевими технічними експертами і венчурними компаніями. Як відзначають деякі колишні чиновники, останнім часом значно змінилася інтенсивність російської діяльності. За словами Кетлін Пакетта (Kathleen Puckett), яка протягом двох десятиліть працювала в контррозвідці в районі затоки, «в 2000-і Росія стала поводитися більш рішуче, ніж в 1980-і».

Як стверджують деякі колишні агенти розвідки США, приблизно десять років тому - а можливо, ще раніше - щось почало змінюватися. Можливі співробітники російських спецслужб, у більшості випадків чудоворозуміючи, що за ними стежить ФБР, почали демонструвати незрозумілу та дивну поведінку у віддалених, покинутих місцях або в місцях, які просто здаються випадковими.

Цілком ймовірно, як повідомили мені джерела, що закриття консульства пов'язано з тим, що співробітники американської розвідки нарешті підтвердили давні підозри щодо цілей даної російської діяльності - або з тим фактом, що чиновники просто не могли більше ігнорувати ці вкрай агресивні методи збору розвідданих і не забули підірвати їх, як тільки останній дипломатичний залп Путіна надав відповідну можливість.

Не викликає сумнівів те, що в

сфері російського шпигунства Сан-Франциско знаходилося в авангарді інновацій.

Уявіть собі дорогу, що огинає гору Тамалпаїс, легендарний пік заввишки приблизно дві з половиною футів, розташований на північ від Сан-Франциско, потім різку зміну ландшафту, коли ви опиняєтеся в улоговині серед секвой і їдете до тих пір, поки на горизонті не з'явиться гігантська мерехтлива і звивиста берегова лінія. Це Стінсон Біч, розташований в 45 хвилинах їзди від міста. Тепер уявіть собі біля самої кромки води людину в костюмі - яку американські спецслужби ідентифікували як офіцера російської розвідки. У руці він тримає невеликий пристрій. Протягом декількох хвилин він пильно дивиться в бік океану, розвертається, підходить до машини і їде.

Ця сцена, про яку розповіли мені кілька колишніх співробітників контррозвідки США, є одним з численних прикладів такої незвичайної поведінки. Можливі співробітники російської розвідки, які працюють під дипломатичним прикриттям, або ж як мандрівники, які відвідують країну, також були помічені, коли прогулювались по пшеничним полям та в горах тихоокеанського північного заходу, не рахуючи інших місць. Росія «вже давно і успішно користується послугами легальних мандрівників» для збору розвідданих, сказав мені Стівен Холл (Steven Hall), колишній глава російської резидентури ЦРУ. «Це може бути хто завгодно: починаючи з тих людей, які отримують візу, щоб виступити з науковою презентацією, і закінчуючи тими, хто повідомляє про свій намір під час відпустки відвідати Долину Напа», - сказав він.

Виявилося, що деякі з можливих агентів російської розвідки здійснюють дивні повторювані дії на заправних станціях непривабливих містечок за межами федеральної траси номер п'ять, головної артерії Каліфорнії, що з'єднує північ з півднем. Особливо дивним був випадок, коли, за словами одного колишнього американського агента, два можливих російських шпигуна заїхали на бензозаправку. Водій залишився стояти поруч із машиною, паливо купувати не став. Пасажир підійшов до дерева і кілька разів обійшов його. Потім вони повернулися в машину і поїхали. Можливі співробітники російської розвідки неодноразово здійснювали одні й ті ж дивні ритуали на одних і

тих же заправних станціях.

Спроби пояснити їх дії породили численні теорії. Згідно з однією з них, росіяни намагалися заплутати і збентежити групи спостереження ФБР, щоб оцінити реальні масштаби їх зони покриття - іншими словами, щоб перевірити можливості своїх колег-контррозвідників. Інша теорія була пов'язана з давно поширеною серед російських шпигунів технікою зв'язку, відомою як «пакетні передачі», при яких агенти розвідки передають один одному дані по короткохвильовому радіозв'язку. Але для цього, повідомив ще один

колишній співробітник розвідки, необхідна лінія прямої видимості, до того ж такі передачі ефективні тільки на відносно невеликих відстанях.

Однак багато в цій поведінці не вкладалося ні в які теорії. По-перше, ФБР не могло встановити, що ці можливі співробітники російської розвідки, деякі з яких були помічені з невеликими пристроями в руках, а інші без, займалися передачею або отриманням інформації. Але, згідно з численними джерелами, у цих дій була одна повторювана і тривожна особливість: вони часто відбувалися саме в тих місцях, де під землею знаходяться вузли, що з'єднують волоконно-оптичну кабельну мережу країни. (В червневій статті Politico Алі Воткінс (Ali Watkins) повідомив про декілька випадків такої дивної поведінки, простеживши їх до літа 2016 року, а також про їхній потенційний зв'язок з оптоволоконною мережею).

Через деякий час, за словами колишніх співробітників спецслужб,

ФБР прийшло до висновку, що Росія проводила масштабну, тривалу і безупинну операцію зі збору даних: завдання полягало в тому, щоб в повному обсязі встановити місцезнаходження всіх підземних комунікаційних вузлів Америки і скласти карти і каталогізувати точки з'єднання волоконно-оптичної мережі, де здійснювалася передача даних. Вони «явно намагалися визначити, наскільки витонченою була наша розвідувальна мережа», сказав один з колишніх чиновників, і ці дії «допомагали їм скласти цілісну картину».

Мені не раз доводилося чути від колишніх американських розвідників думку про те, що російські агенти активно намагалися проникнути в комунікаційну інфраструктуру, особливо в тих частинах атлантичного і тихоокеанського узбережжя, де підводні кабелі виходять на поверхню. За словами одного колишнього офіцера розвідки, вони були «майже впевнені», що принаймні один раз російському агенту на суші вдалося зламати комунікаційну шафу (центр зберігання даних телекомунікацій і апаратного забезпечення), коли він намагався проникнути в одну з цих систем.

Однак, за словами колишнього співробітника контррозвідки високого рангу, «найбільший страх» викликала увага росіян до вузлів зв'язку поблизу військових баз. Згідно ряду джерел, офіційні особи США в кінцевому підсумку прийшли до наступного висновку: кінцева мета Москви полягала в тому, щоб мати можливість у разі конфронтації між двома

державами порушити зв'язок і тим самим паралізувати американські системи військового командування і управління. «Якщо вони зможуть закрити нашу координатну сітку і ми осліпнемо, - зазначив колишній співробітник розвідки, - вони наблизяться до того, щоб грати на рівних», адже вважається, що Сполучені Штати володіють непеременими можливостями управління і контролю. Коли я розповідав Холлу про ці ймовірні спроби локалізувати нашу волоконно-оптичну мережу, колишній високопоставлений чиновник ЦРУ здавався незворушним. «У контексті гібридної війни, яку росіяни намагаються вести в Сполучених Штатах, вдаючись до інструментів цифрового типу, - сказав він, - ніщо з того, що ви мені розповіли, мене вже не дивує».

За повідомленнями колишніх співробітників спецслужб, офіційні особи США стурбовані тим, що співробітники російської розвідки нададуть ці координати «нелегалам», тобто російським шпигунам, які працюють в країні під недипломатичним прикриттям (на кшталт мережі Анни Чапман) - або мандрівникам, які потім можуть провести кампанію саботажу. Також були побоювання, що Росія може поділитися цими координатами з іншими ворожими службами зовнішньої розвідки, такими як потенційна незаконна іранська мережа, яка діє всередині країни.

Оскільки протягом останнього десятиліття ця дивна діяльність не припинялася - як розповідають колишні співробітники розвідки - ФБР почало збирати і порівнювати донесення про результати спостережень по всій країні, співвідносячи їх з російськими маршрутами польотів, що здійснюються в рамках Договору Відкритого Неба.

**Продовження в
лютневому випуску**

27-го січня 1839 року народився автор слів Гімну України, Павло Платонович Чубинський

27 січня 1839 року на хуторі Чубинський Полтавської губернії (тепер Чубинське, Київська область) у небагатій дворянській сім'ї народився, відомий вчений-етнограф, поет і журналіст, юрист, активний діяч українського національного руху на Правобережній Україні, а також автор слів Гімну України, Павло Платонович Чубинський.

П. Чубинський походив з української шляхти. Його давнім предком був козак Іван Чуб, похований у Борисполі. Однак прадід відомий уже під більш «шляхетним» прізвищем — Чубинський.

Батьки віддали Павла на навчання до Другої Київської гімназії. Нині на тому місці (бульвар Тараса Шевченка, 18) встановлено меморіальну дошку. По закінченні гімназії Чубинський вступив до Петербурзького університету, де здобув вищу юридичну освіту (1861), дістав ступінь кандидата юридичних наук.

У студентські роки брав участь у діяльності петербурзької української громади. Був автором журналу «Основа», де познайомився з Миколою Костомаровим, Пантелеймоном Кулішем, а насамперед — Тарасом Шевченком, котрий назавжди залишився для нього духовним вчителем, провідником у житті й творчості.

Після мітингу проти розправи над учасниками варшавської маніфестації Чубинського виключають з університету, і він деякий час живе на Чернігівщині, у селі Ропша.

1861 року захищає в Петербурзі дисертацію «Нариси народних юридичних звичаїв і понять з цивільного права Малоросії» й одержує вчений ступінь кандидата правознавства. Повернувшись в Україну,

впродовж 1861–1862 років пише статті для «Основи»: «Значення моговича у договорі, господарські товариства, найм робітників», «Український спектакль у Чернігові», «Два слова про сільське училище», «Ярмарок у Борисполі», співпрацює з «Черниговским листком», де публікує матеріал «Декілька слів про значення казок, прислів'їв та пісень для криміналіста», та з «Киевскими губернскими ведомостями», в яких побачила світ його «Програма для вивчення народних юридичних звичаїв у Малоросії» (1862).

1862 року в Києві кілька українофільських гуртків об'єдналися в Громаду, серед перших членів якої були Павло

Чубинський, Володимир Антонович, Павло Житецький, Тадей Рильський тощо. Проти Громади невдовзі було заведено кримінальну справу, почалося слідство. У вересні того року в Золотоніському повіті поліція виявила прокламацію українською мовою «Усім добрим людям». Тієї осені 1862 року Павло Чубинський пише вірш «Ще не вмерла Україна», що став національним гімном українського народу.

20 жовтня 1862 року шеф жандармів князь Долгоруков дає розпорядження вислати Чубинського «за вредное влияние на умы простолюдинов» (за українську діяльність) на проживання в Архангельську губернію під нагляд поліції.

У 1869 р. дістає дозвіл про повернення до України й очолює етнографічно-статистичну експедицію Російського географічного товариства в Південно-Західному краї. Протягом двох років експедиція досліджувала Київську, Волинську, Подільську губернії, частину Мінської, Гродненської, Люблінської, Седлецької губерній та Бессарабію, де проживали українці.

Завдяки Чубинському 1873 року в Києві відкрито Південно-Західний відділ Російського географічного товариства, прообраз нашої Академії наук. Тоді ж Чубинський провів у Києві перепис, який показав, що більшість киян вважають рідною мовою українську.

У 1876 р. Чубинського було вислано з Києва із заборонаю проживати в малоросійських і столичних губерніях. За допомогою президії Російського географічного товариства він дістає дозвіл проживати в Петербурзі.

У 1879 р. Чубинський тяжко захворів, його розбив параліч, і він до кінця життя був прикутий до ліжка.

Помер Павло Платонович 17 січня 1884 р. Прощалися з Чубинським у Церкві Різдва Христового. Похований у Борисполі на Книшовому кладовищі.

1863 року текст пісні «Ще не вмерла Україна» потрапив у Галичину, де Михайло Вербицький написав музику. Дослідник Дмитро Чередниченко подає 20 варіантів тексту й підкреслює, що перший рядок у Чубинського звучав так: «Ще не вмерла України і слава, і воля». У Царській Росії пісня «Ще не вмерла Україна» вперше була опублікована 1908 р. в антології Українська Муза.

**Жартівливий переклад
Ростислава Бучка
популярної англійської/
американської різдвяної
пісні «Twelve Days of
Christmas» (Це та, де On
the first day of Christmas my
true love sent to me...)**

На день Різдва святого мій
кум прислав мені
Повну макітру куті.

На другий день Різдва мій
кум прислав мені
Дві ковбаси
І повну макітру куті.

На ... Святого Штефана мій
кум прислав мені
Троїстих музик,
Дві ковбаси...

На четвертий день Різдва
мій кум прислав мені
Чотири хлібини,...

На п'ятий день Різдва мій
кум прислав мені
П'ять коняків,...

На шостий день Різдва мій
кум прислав мені
Шість мандаринок,...

Увечір на Маланку мій кум
прислав мені
Сім щедрівок,...

На святого Василя мій кум
прислав мені
Вісьмох маланкарів,...

На ранок після того мій кум
прислав мені
Дев'ять літрів пива,...

На десятий день Різдва мій
кум прислав мені
Десять торб з грошима,...

На наступний день по тому

мій кум прислав мені
Одинадцять помічників, ...

На другий святний вечір мій
кум прийшов не сам,
А з ним: дванадцять друзів.
Одинадцять помічників,
Десять торб з грошима,
Дев'ять літрів пива,
Вісім маланкарів,
Сім щедрівок,
Шість мандаринок,
П'ять коняків,
Чотири хлібини,
Троїстих музик,
Дві ковбаси
І повна макітра куті!

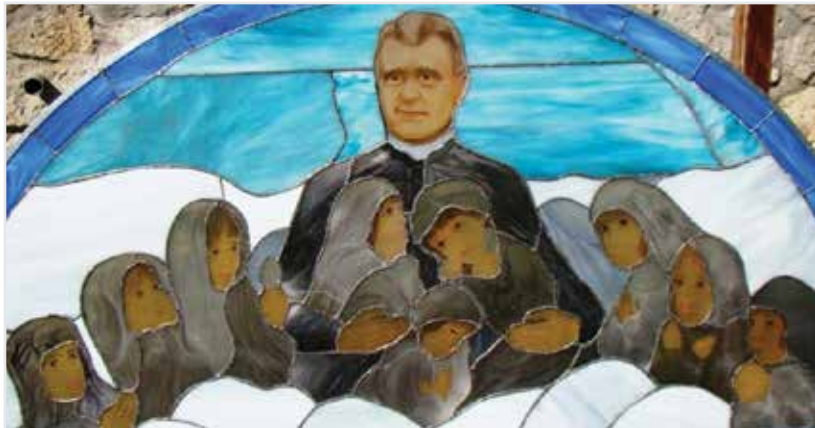
СИЛЬНІ ДУХОМ

Священик Іван Кипріян котрий виконав свій обов'язок милосердя

Весь світ знає про святого Максиміліана Кольбе, священника-францисканця, який в Освенцімі сам зголосився на розстріл замість багатодітного батька, на якого випав жереб. Всі чули про Януша Корчака, польського педагога, який добровільно пішов у газову камеру разом зі своїми вихованцями. Проте мало хто знає про отця Івана Кипріяна з Немирова.

Маловідомий широкому загалу простий священник з Немирова Іван Кипріян мало чим відрізнявся від отців УГКЦ свого часу – початку 20 століття. Освічений, шляхетний він служив Богу та своєму народу. Помер мученицькою смертю разом з дітьми-в'язнями радянського табору. Дізнавшись, що дітей ведуть не на медичний огляд, а на страту, виготовив з цукру ангеляток і пробрався до тих дітей в клітку, щоб підтримати їх. Страту відклали через завірюху, а через 4 дні вартові радянського концтабору знайшли всіх замерзлим.

О. Іван Кипріян був висвячений на священника у 1883р. і докінця своїх днів зберіг вірність материнській Церкві. Слово Боже стало основною зброєю високоосвіченого пароха, який з молодих літ проповідував любов до Бога, любов до ближнього. Особливо о. Кипріян любив дітей і намагався вкласти в їх чисті душі зерна правди,

смирності. А ще виховував їх патріотами, бо сам ним був.

У 1918р. з розпадом Австро-Угорщини на території Західної України утворилася ЗУНР, якій тут же оголосила війну Польща. На заклик уряду ЗУНР почала організовуватися УГА, і о. Кипріян, залишивши свою парохію, стає польовим духівником УГА. З нею пройшов весь її героїчний і трагічний шлях. Словом Божим підтримував галицьких юнаків під час прощання з рідним краєм 16-18 липня 1919р. і в дні страшної трагедії у «чотирикутнику смерті». Після поразки національно – визвольних змагань о. Кипріян залишився на Великій Україні. Заарештовано його в 1920р., хоч у «Мартирології Українських Церков» читаємо, що о. Іван був заарештований чекістами на початку 30-их років.

У таборах ГУЛАГ український священник пережив голод, хвороби, знущання і катування більшовицьких садистів. Згадує про о. Кипріяна о. Кухарик: «Він був одним із наших праведників, хоч був брудний, обдертий і знаний як «номер 8-9-8-6... Вся його історія пов'язана з понурою трагедією концентраційних таборів на далекому Сибірі, де голод, тортури, муки й

жах, здається, намагаються затемнити навіть самі зорі на морознім сибірським небі, де вечір не приносить ні відпочинку змученому тілу, ні спокою серцю, ні навіть маленької надії на краще завтра у цій темряві невилічності».

Більшовицька система нищення людей не жаліла навіть найменших дітей. У барак №332, де сидів наш священник, привезли малюків. Це були діти «врагов народа», батьки, яких були знищені. Ці нещасні отримували лише залишки їжі, тому мало хто з діточок доживав до п'ятирічного віку. Обдерті, у лахмітті, діти переставали бути дітьми, а хвороби і голод косили їх десятками. О. Кипріян домігся у табірному начальства бути опікуном тих маленьких «ворогів народу». Шістдесятирічний священник випрошував їжу у дорослих в'язнів, носив помираючим дітям теплу воду, шукав будь-яке лахміття аби зігріти найменших, котрі ледве навчилися говорити. А вночі щиро молився Богу, щоб порятував цих ангеликів. Сам о. Іван майже нічого не їв, бо свою частку віддавав дітям.

Згадує о. Кухарик: «Його лице було синє і жовте. Жовте там, де видніла потріскана

шкіра, а синє, де потріскали жили й починалося запалення. Ніс, зламаний ударом, був також синій, ніби чорний. На підборідді виднілися рани, що ніколи не гоїлися. Його очі казали всім, що то була людина, повна любові не тільки до приятелів, але і для своїх ворогів.»

О. Кипріян опікувався понад сімдесятьма дітьми. Щодня він правив Службу Божу, для тих, хто зійшов з розуму, і паралізованих дітей. Тулив до себе тих нещасних і гірко ридав разом з ними. Померлих дітей о. Іван сам хоронив, обережно несучи легеньке тільце на руках і шепчучи молитви за упокій дитини. Усі дорослі в'язні глибоко поважали його і допомагали оберігати дітей на відміну від червонозорих садистів. ... Одного разу отцеві Іванові таємно повідомили, що енкаведисти забрали 20 дітей не для медичного огляду, а на розстріл і закрили їх у клітці без даху, аби зранку розстріляти серед снігів. Нещасні діти ридали і кликали о. Кипріяна, щоб до них прийшов. Та садисти не звертали на це ніякої уваги. Невдовзі почалася жаклива хуртовина. Отець Іван, долаючи стихію, шукав приречених, кликав їх. Молив Ісуса і всіх святих допомогти йому знайти дітей. І він почув їх плач. Заметіль тривала чотири дні і розстріл відложено на пізніше. Як метелиця скінчилася, то сторожі знайшли тіло о. Кипріяна в клітці разом з замерзлими дітьми. Він ще тримав руку одного хлопчика». Сталася ця трагедія у 1934 році...

**З книжки Ігоря Федика
«Українські патріоти: синтез
духу і чину» 1998.**

[Степан Бандера] початок на стр. 1

де німці, страхуючись, тримали політичних діячів із завойованих країн Європи.

У тюрмі Бандера узгодив перемир'я з керівником польської Армії Крайової

«Під час ув'язнення у концтаборі український націоналіст контактував з керівником Армії Крайової. Незважаючи на теперішні розмови про Волинську трагедію та українсько-польську ворожнечу, можна констатувати той факт, що в ті часи, перебуваючи в тюрмі, керівник Армії Крайової та Степан Бандера погодили, що їхні військові формування не будуть між собою воювати, оскільки мають спільних ворогів. Інша річ, це було невигідно німцям та більшовикам, які намагались схилити два народи до протистояння».

Коли німці наприкінці війни вкотре запропонували Бандері співпрацю, той відповів: «Лише дурний би співпрацював з політичними банкрутами»

«Де-юре, Степан Бандера з 1941 до 1945 року не був провідником ОУН, ним був

Роман Шухевич та інші члени проводу. Бандера радше був символом боротьби, політичним в'язнем. Саме йому, наприкінці Другої світової, німці пропонували співпрацю у війні з більшовиками. Та цю пропозицію Бандера відхилив, аргументуючи це тим, що «лише дурний співпрацював би з політичними банкрутами». Це зайвий раз свідчить про те, що український націоналіст ніколи не співпрацював з німцями.

«Я приймаю ваш вирок смерті», – сказав Бандера, коли його обрали керівником Проводу

Після виходу на волю,

перебуваючи в еміграції, він почав створювати мережу ОУН. Зокрема, його кілька разів обирали лідером організації, а після смерті Романа Шухевича та арешту Василя Кука Бандера став повноцінним Провідником. І тут цікавим є останнє засідання ОУН 1955 року, на якому Бандеру вибрали Провідником. А його відповідь на це була: «Я приймаю ваш вирок смерті». Степан Андрійович прекрасно розумів, що будучи на чолі організації, яка воює за незалежність України, він один із перших є під прицілом ворожих спецслужб.

ЦРУ розшукувало Бандеру

«До початку погіршення стосунків між СРСР та США, Центральне розвідувальне управління уряду США у Німеччині розшукувало Степана Бандеру як злочинця. Радянський Союз вимагав від Штатів видати українського націоналіста. Тому організація була змушена переховувати Степана Андрійовича ще й від американців. На сьогодні загальновідомим є той факт, що у Мюнхені Бандера жив під прізвиськом Попель. Ці документи йому надав відомий український шахіст-емігрант».

Бандера хотів повернутися в Україну

«Бандера хотів повернутися з підпілля в Україну, він розумів, що головний фронт боротьби там. Проте провід ОУН йому не дозволив, адже такий крок міг означати добровільну здачу радянським спецслужбам. Бандера пішов на поступки і до своєї трагічної смерті жив на еміграції».

З записів Марії Бойко, «Вголос» 2017.

НОВИНИ УКРАЇНИ

Чисельність населення України

Чисельність населення України станом на 1 листопада 2017 року склала 42 млн 418 тисяч українців, повідомляє Державна служба статистики.

За даними Держстату, у січні-жовтні в Україні народилося 306,4 тисяч дітей, за аналогічний період 2016 року цей показник склав 332,1 тисячі дітей.

За 10 місяців було зафіксовано природний спад населення - 171,1 тисяча осіб, тоді як за січень-жовтень минулого року населення скоротилося на 147,7 тисяч чоловік.

Наголошується, що число прибулих в Україну перевищило кількість тих, хто виїхав з країни на 4 846 осіб, за аналогічний період 2016 року цей показник склав 7 214 осіб.

Дані наводяться без урахування анексованого Криму та частини зони проведення антитерористичної операції, а чисельність населення оцінюється лише без урахування території Криму.

Як відомо, востаннє перепис населення в Україні проводився у 2001 році. ООН рекомендує проводити дану оцінку не рідше одного разу на десять років.

Знаменитий на увесь світ літак “Руслан” відзначив своє 35-річчя

На держпідприємстві “Антонов” з цієї нагоди зуміли зібрати разом перший екіпаж, який піднімав цей літак у повітря і влаштували для них сюрприз.

Володимир Терський і Олександр Галуненко у 1982 році підняли перший Ан-124 у повітря з аеропорту в Гостомелі.

Для них “Антонов” улаштував політ, пілотами в котрому були їхні учні – Дмитро Антонов та Сергій

Тарасюк. Льотчики встигли запримітити сльози в очах ветеранів після посадки. “От реально, повернулися на 35 років назад”, - зізналися вони.

У літаку також був льотчик-випробувач, а тоді провідний інженер Михайло Харченко.

Герой України Олександр Галуненко у 1982-му був другим пілотом, а за 6 років йому випаде честь уже командиром піднімати у повітря знамениту “Мрію”. Льотчик переконує, що конструктори створили технічне диво. “Кожного з нас переповнюють почуття гордості за те, що нашими видатними конструкторами створено такий унікальний літак, котрий прославляє Україну”, - зізнався він.

Електромобілі в Україні: як зміниться вартість електрокара без сплати ПДВ і акцизу

З 1 січня 2018 року набувають чинності нові правила ввезення в Україну електромобілів – без сплати ПДВ і акцизу.

Популярність електромобілів в Україні стає дедалі більшою. Зараз таких авто в Україні близько чотирьох тисяч, причому з них більше половини українці придбали тільки в цьому році.

Середня ціна нового електромобіля в Україні – 800 тисяч гривень. Віднімаємо з цієї суми ПДВ – це 133 тисячі грн, і фіксовану суму акцизу – майже 3,5 тисячі грн. Таким чином, вартість нового електрокара знизиться більше ніж на 136 тисяч гривень.

При цьому нові правила не сильно позначаться на ціні старих електрокарів – а їх в Україні 90% від загального числа. Середня вартість такого авто зараз становить близько 450 тисяч гривень.

У Міністерстві інфраструктури обіцяють піти далі – планують не тільки скасувати податки на імпорту електрокарів, а й розгорнути в Україні масове виробництво запчастин для екоавтівки.

У лютому 2018 року Мінінфраструктури представить в парламенті новий законопроект, який передбачає скасування податків на виробництво запчастин для електромобілів і пільги на виробництво. Такі заходи здешевлять електромобілі ще на 30%, обіцяють чиновники.

МІЖНАРОДНІ НОВИНИ

Британія виділяє 5 млн фунтів на протидію російській пропаганді

Глава британського уряду Тереза Мей виділить на підтримку Варшави у боротьбі з російською дезінформацією 5 млн фунтів, зокрема, йдеться про мовлення білоруськомовного телеканалу “Белсат”.

В повідомленні говориться, що кошти будуть також призначені на нові польсько-британські проекти у сфері стратегічної комунікації в Центральній і Східній Європі, які дозволять оперативно визначати російські дезінформаційні операції і протидіяти їм.

Відзначається, що планується також фінансова підтримка телеканалу “Белсат”, що фінансується польським телебаченням, який надає “об’єктивну, вільну і правдиву інформацію білорусові”.

Екс-командир київського “Беркута” Кусюк потрапив під санкції США

Президент США Дональд Трамп у четвер, 21 грудня, підписав указ про введення персональних санкцій проти осіб, причетних до масштабної корупції та грубого порушення прав людини, передає “Голос Америки”.

Згідно з указом, який базується на “Акті Магнітського”, до санкційного списку включили 13 осіб, однією з яких є колишній заступник командира київського полку міліції особливого призначення “Беркут” Сергій Кусюк.

У доповненні до указу сказано, що Кусюк керував нападом “Беркута” на мирних демонстрантів у Києві в ніч на 30 листопада 2013 року, а також причетний до вбивств учасників протестів у центрі української столиці в лютому 2014 року.

Як повідомлялося, після Революції Гідності екс-заступник командира київського “Беркута” Сергій Кусюк втік до Росії, де отримав звання полковника

і посаду в ОМОНі Росгвардії. РФ відхилила запит української Генпрокуратури на арешт й екстрадицію Кусюка, мотивувавши відмову наявністю в нього російського громадянства.

США ухвалює виділення 350 мільйонів доларів безпекової допомоги Україні

У підписаному президентом США Трампом законі, що передбачає асигнування на суму 700 мільярдів доларів на оборонні потреби США, ухвалено виділення 350 мільйонів доларів безпекової допомоги Україні, “включно з летальним та нелетальним озброєнням, військовою підготовкою та технічною допомогою”.

Канада виділила майже вісім мільйонів доларів на гуманітарну допомогу Україні

Міністр закордонних справ Канади Христия Фріланд заявляє, що Канада виділила Україні майже \$8 мільйонів допомоги для Донецької та Луганської областей.

Фріланд заявила, що Канада розуміє ті труднощі, з якими зіткнувся даний регіон.

Росія відправила до окупованого Криму понад 40 кораблів

В окупованому Севастополі 28 грудня більше 40 корабельних екіпажів Чорноморського флоту Росії відпрацьовують завдання.

Після анексії Криму в 2014 році Росія проводить регулярні військові навчання на півострові. У Генштабі України називають незаконними російські військові навчання, які проводяться в анексованому Криму.

МОК довічно відсторонив ще 11 російських спортсменів через розслідування по допінгу

МОК довічно дискваліфікував ще 11 російських спортсменів, які брали участь в Олімпійських іграх в Сочі в 2014 році і відібрав дві медалі. Про це повідомляє прес-служба організації.

НАШІ ТРАДИЦІЇ

**Святкування
Різдва
в Україні**

Різдво – одне з головних християнських свят, що знаменує народження Ісуса Христа у Віфлеємі. За християнським переконанням, Ісус був посланий Богом на землю задля спокутування гріхів і спасіння людства. День його народження поділив історію на «до» і «після»; з цього моменту почалося сучасне літочислення – «наша ера».

У день Народження Сина Божого весь світ славить свого спасителя: люди прикрашають свої будинки святковими ялинками, які символізують євангельське древо, запалюють свічки, ходять на церковні богослужіння. Протягом сотень років бережуть і шанують традиції Різдва й українці.

Традиції святкування Різдва в Україні

Традиційно Різдву передують сорокаденний піст, який починається 28 листопада і закінчується 7 січня. Оскільки останній день перед постом припадає на день пам'яті святого апостола Пилипа, то сам піст прийнято називати Пилипівкою.

Різдвяний піст встановлений для того, щоб до Різдва люди фізично і духовно очистилися покаянням, молитвою і утриманням від їжі, пристрастей, пороків, образ, зла та інших гріхів.

Напередодні Різдва Христового 6 січня український народ сідає за щедрий, але пісний стіл. Одна з головних традицій святкування Різдва – Святий Вечір. Після наведення порядків у будинку українці готують дванадцять святкових страв на честь дванадцяти апостолів.

Головною і ритуальною

різдвяною стравою є кутя, яка являє собою пшеничну або ячмінну кашу, змішану з родзинками, маком, медом і горіхами. Також на столі обов'язково має стояти узвар.

Під час трапези за столом ні в якому разі не можна лаятися, сперечатися і лихословити. На Різдво всі члени родини повинні бути вдома, діти повинні допомагати старшим у святкових приготуваннях. Снідати й обідати 6 січня не прийнято, легкий перекус дозволений тільки дітям.

Сідати за різдвяний стіл необхідно з появою першої зірки. Святий Вечір починається молитвою і запалюванням різдвяної свічки. У компанії всієї родини, в тому числі й немовлят, господар будинку благословляє вечерю.

На почесному місці в домі повинен стояти Дідух – житній, пшеничний або вівсяний сніп, який символізує урожай, добробут, багатство, дух предків і оберіг роду. Вважається, що присутність Дідуха в домі приносить

гарний настрій, затишок і святкову атмосферу.

Вранці 7 січня люди радісно вітаються фразою «Христос народився!», а у відповідь чують – «Славімо його!». У цей день прийнято ходити до церкви на святкову молитву, а також ходити в гості до родичів. У перший день Різдва закінчується піст, і люди можуть їсти м'ясні та інші ситні страви.

Важливою незмінною традицією на Різдво – це колядування. По вулицях і будинках колядники ходять, починаючи зі Святого Вечора, або з першого дня Різдва. Часто вони носять з собою велику зірку, закріплену на палиці та покриту позолоченим папером. Така зірка символізує Віфлеємську, що ознаменувала народження Ісуса Христа.

Заходячи у двір або в будинок, молодь або дітлахи просять дозволу заколядувати, а коли господарі погоджуються, колядники починають співати вітальні пісні-колядки та

розігравати жартівливі сценки. Найчастіше в таких піснях оспівуються господарі і господиня, звучать побажання щастя, здоров'я та достатку. По закінченні співу, господарі виносять колядникам солодощі або гроші.

Давнім та унікальним різдвяним звичаєм в Україні було і залишається ходіння з вертепом. Вертеп – це пересувний мініатюрний ляльковий театр, розміщений в коробі, в якому показували цілі вистави на тему Різдва.

Широку популярність у нашій країні завоював і живий вертеп, в якому ролі різних персонажів виконують живі люди.

Різдво Христове – це, в першу чергу, свято добра, миру і милосердя. Незважаючи на те, що Різдво – день сімейний, дуже важливо в цей час допомагати хворим, сиротам, вдовам, жебракам, бродячим тваринам і всім тим, хто з різних причин позбавлений святкових радощів.

[Петро Могила] початок на стр.3

Вселенського Патріарха Львівський Єпископ Єремія (Писаревський).

Польський король Владислав IV, вступивши у права, негайно її затверджує. Через 2 дні до Константинополя відбула делегація Української Православної Церкви й Патріарх Кирило Лукаріс не тільки благословив нового ієрарха, а й призначив його екзархом Вселенського престолу.

Восени 1632 року Петро Могила поєднав Лаврську і Братську школи. Був створений Києво-Могилянський Колегіум, а згодом Академія, яка стала першим українським православним університетом.

Турбувався Митрополит

і про розширення мережі навчальних закладів по Україні, створюючи колегіуми: 1636 року в Кременці, 1638 – у Вінниці, 1639 – в Гощі, в 1640 – в Більську і Яссах, 1646 – в Торговище. Здобні учні посилались для навчання в Європу, серед них – майбутні світільники Українського Православ'я: Інокентій Гізель, Софроній Почаський, Лазар Баранович та інші.

Реформу внутрішньої організації церкви Митрополит Петро розпочав із посилення дисципліни та суворості моральності як серед духовенства, так і чернечої братії. Також запровадив щорічні єпархіальні пастирські собори.

У 1634 році заснував консисторію – нову установу, яка мала забезпечувати

слідство і церковний суд над духовенством.

Остання велика праця Петра Могили «Требник» побачила світ за два тижні до його смерті. У ній найдокладніше було описано всі таїнства та обряди нашої церкви, і вона стала одним з основних церковно-богослужбових енциклопедичних творів Українського Православ'я.

За життя Митрополита Петра Могили було дві спроби поєднання Православної і Греко-Католицької церков – у 1635 і 1643 роках та обидві виявилися невдалими. Проте все своє життя він настійно шукав шляхи до здійснення цієї ідеї.

У кінці 1646 року Митрополит відчув, що настає час завершення його земного подвигу й взявся за

складання заповіту, в якому просив похоронити його в Успенському Соборі Києво-Печерського монастиря. Основна частина родинного майна, гроші й доходи пішли на Київську колегію.

Відійшов до Господа Святитель Петро Могила о 4 годині 14 січня 1647 року. Святі його мощі спочивали в головній Лаврській церкві до листопада 1941 року, поки страшний вибух не знищив усе.

12 грудня 1996 року Архієрейський собор Української Православної Церкви Київського Патріархату ухвалив рішення про зарахування до сонму українських святих Митрополита Київського і Галицького та всієї Русі – Петра Могили.

СВІТ ОЧИМА ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО

Яків Гніздовський народився 27 січня 1915, с. Пилипче, нині Борщівський район — українсько-американський художник, графік, кераміст, мистецтвознавець.

Один із найвідоміших у світі галицьких митців ХХ століття. Графік, кераміст. Його твори свого часу прикрашали президентські апартаменти Джона Кеннеді у вашингтонському Білому Домі. “Кожна гравюра — особливий мікрокосмос” — говорили про Якова Гніздовського колеги.

Схильність до малювання виявилася в Якова ще під час навчання в гімназії: це були невеликі начерки людей, пейзажів, домашніх тварин. У Львові Гніздовський активно ввімкнувся в художнє життя міста, вступивши в молодіжне крило Асоціації незалежних українських митців (АНУМ). Карикатурист Едвард Козак залучає його до ілюстрування львівської газети «Новий час» і журналу «Комар». Талант молодого графіка був оцінений меценатом і великим знавцем мистецтва митрополитом Андрієм Шептицьким, який надав Гніздовському стипендію для продовження художньої освіти у Варшавській Академії мистецтв, де він вивчав живопис та графіку.

Навчаючись у Загребській академії мистецтва Гніздовський також займається в основному живописом. Водночас він звертає увагу на ксилографію. Його перші роботи з дерева, створені в 1944 році, являють собою етюди фігур. Натхнення Яків Гніздовський черпав у гравюрах Альбрехта Дюрера.

За час, що Гніздовський прожив в таборі для переміщених осіб поблизу Мюнхена, йому вдалося створити лише два дереворізи. Попри це, він активно займався графікою, працюючи відповідальним художнім редактором українського літературно-художнього щомісячника «Арка», а також ілюструючи популярне серед української діаспори видання «Грань». Крім цього художник

«Макгуффі Ясен», 1982 рік

Автопортрет (стилізація для поштової марки України, дизайн А. Сдобникова)

працював над афішами, підручниками, рекламою, захоплювався екслібрисами.

Дебютне визнання художник отримав у 1950 році на виставці графіки в Мінеапольському інституті мистецтв. Остаточне визнання майстерності Гніздовського в США відбулося, коли галерея Асоціації Американських Митців у Нью-Йорку купила 220 відбитків його серії дереворізів «Сосни».

За два неповні роки проживання в Парижі, Гніздовський мав три успішні виставки. Там же він уперше виставив олійні картини, кераміку і скульптуру малих форм. Після 1960 року художній авторитет Гніздовського зріс, він здобув міжнародне визнання. Його роботи широко експонувалися в країнах Африки та на Близькому Сході, у Великій Британії, Західній Німеччині, Чехословаччині, Японії. Його гравюри стали темою документального фільму «Вівці в дереві», який одержав нагороду на кінофестивалі в

Нью-Йорку.

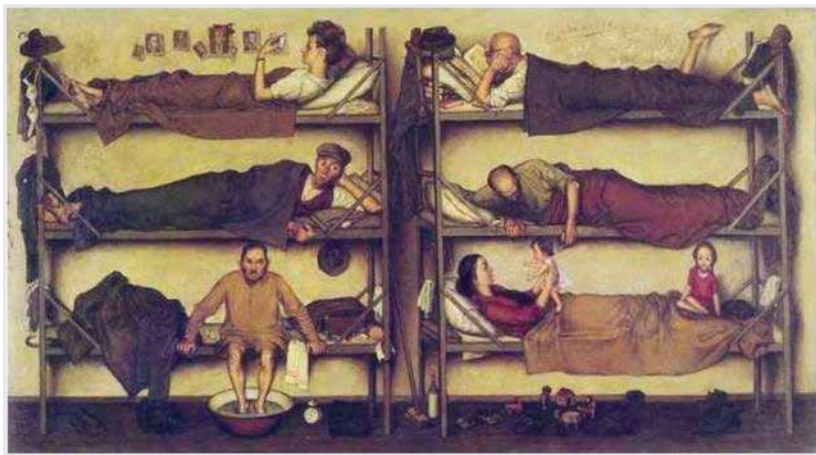
У листопаді 1975-го персональну виставку Гніздовського в Токіо відвідує син японського імператора Хірохіто. Усі роботи викуповує найбільша тамтешня галерея «Йосейдо». Разом із виставкою сучасної американської графіки роботи українця їдуть до країн Латинської Америки, Японії та Індії. Сьогодні твори Гніздовського зберігаються у приватних збірках та музеях, зокрема в Конгресовій

ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ

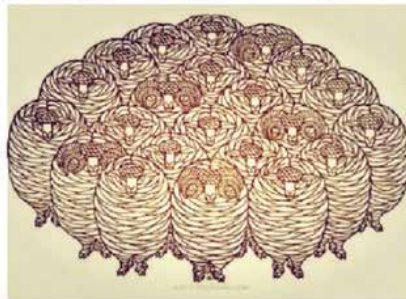
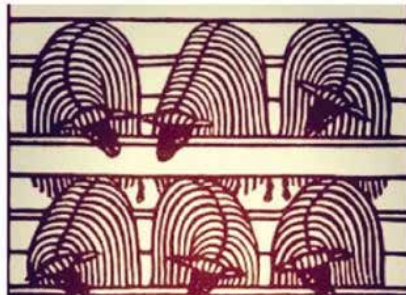
Ім'я митця носять вулиці у Львові (до 1993 року вулиця Левандівська) та Борщеві.

5 листопада 2005 року в Національному музеї Львова відкрилася ретроспективна виставка творів Якова Гніздовського з колекцій музеїв Львова, Києва та Тернополя, присвячена перепохованню праху художника.

100-річчя від дня народження майстра постановою № 184-VIII

«Переміщені Особи», 1948 рік

Ювілейна монета НБУ присвячена Якову Гніздовському

бібліотеці, Бостонському музеї, Філадельфійському музеї, Університеті Делавер, Університеті Вашингтона, Батлер Інституті, фундації Вудварда, збірці Нельсона Рокфеллера (у США), а також у музеях Японії.

Верховної Ради України від 11 лютого 2015 року відзначалося на державному рівні. Національний банк України ввів в обіг пам'ятну монету з нейзильберу номіналом 2 гривні.

КНИГИ

«АНТОЛОГІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ
XX СТОЛІТТЯ.
ВІД ТИЧИНИ ДО
ЖАДАНА»
упорядник збірки
Іван Малкович

«Антологія української поезії XX століття. Від Тичини до Жадана» — збірка, яка стала втіленням цілої епохи в поетичній творчості України. Це одна з найбільш повних поетичних антологій минулого століття на 2016 сторінках.

XX століття було часом для найяскравіших та сміливих способів самовираження

у творчості. Це був час для експериментів з формою та змістом, а історична революція відображалася в текстах письменників та поетів.

Яким бачили цей час українські поети й що вони відчували, наочно покаже «Антологія української поезії XX століття. Від Тичини до Жадана». Завдяки цій книзі читач знайде вже відомі твори Дмитра Павличка, Василя Стуса, Ліни Костенко, та познайомиться з творчістю тих, хто став відомий вже в кінці століття — Юрій Іздрик, Олексій Жупанський, Сергій Жадан, Галина Крук. Можливо, також знайдуться талановиті імена, з якими тільки належить познайомитися та полюбити.

Зібрав усіх під однією обкладинкою Іван Малкович, поет, видавець і власник видавництва «А-ба-ба-га-ла-ма-га».

«БУДЬМО СОБОЮ.
ЖИТТЯ І ЗАПОВІТ
ПАТРІАРХА ЙОСИФА
СЛІПОГО» Олег Турій

У 125-ту річницю з дня народження Йосифа Сліпого Видавництво УКУ, Інститут історії Церкви Українського

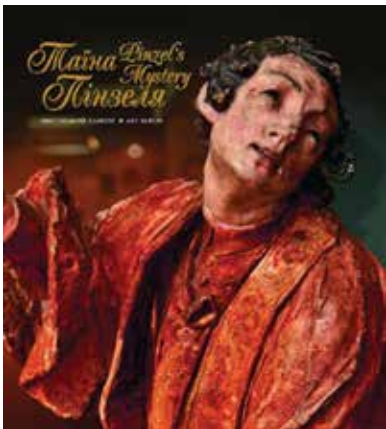
католицького університету спільно з Постуляційним центром беатифікації й канонізації святих УГКЦ пропонує читачам ювілейне видання, яке включає в себе його незабутнє «Завіщання», біографічний нарис о. Андрія Михалейка, ілюстрований світлинами найважливіших етапів патріархового подвижницького шляху, та вступне пастирське слово Блаженнішого Святослава Шевчука, яке привертає увагу до ключової ідеї, втіленої в житті Великого Патріарха і в його заповіті нащадкам: «Будьмо собою!»

«ТАЇНА ПІНЗЕЛЯ»
упорядниця Віра
Стецько

До каталогу увійшли усі 55 атрибутованих (з

доведеним авторством на основі архівних документів та стилістичних порівнянь) робіт Пінзеля, дотепер виявлених в Україні. В тому числі ті, що збереглися частково.

У виданні є туристична карта з позначками місць, де можна побачити роботи Пінзеля. Тексти подані двома мовами – українською та англійською, а підписи під роботами та каталог робіт – ще й французькою. В альбомі подано твори, які є на Тернопіллі: з обласних краєзнавчого та художнього

музеїв, храмів у Бучачі та Рукомиші, а також усі відомі скульптури з Івано-Франківської та Львівської областей, в тому числі з Львівського музею Пінзеля, Львівського національного музею та Олеського замку.

[Василь Стус] початок на стр.2

Вони, наче птиці, летять до світла, до сонця, і згорають на ньому. Так як він згорів, не доживши похилого віку.

Вдивляюсь в його фотографії. Хто цей худорлявий чоловік, що так подібний до мого батька? Це хлопчина з села, що як і я, і всі ми з села, селяни, зачаровані красою землі, обціловані полями рвалися в перед до вершин науки і творчості, до шкіл і університетів.

Так і Василь рвався, читав, творив, здобував освіту в школах і університетах України, і в першому університеті Донецька, бо жив на Донбасі. Хіба він міг подумати, що його Донбас, в якому він виріс, плюне в лице України, під'юджений москалями, разом з ними вбиватиме його братів і сестер, і сам спливатиме слізьми і кров'ю.

Але час іде... Позаду навчання, студентські неповторні роки, університети. Треба вибирати шлях в доросле життя. І він вибрав його, шлях важкий і тернистий, шлях непокори і бунтарства.

“Хай шлях до пекла,
раю чи полону
усе пройди і винести зумій.
Торуй свій шлях -
той, що твоїм назвався
той, що обрав тебе
навіки-вік.
До нього змалку
ти заповідався
до нього сам Господь
тебе прирік.”

Приречений на боротьбу Василь Стус увірвався

до затхлого, фальшивого радянського життя як свіжий струмінь повітря, потужний, нестримний. І дихати стало легше. Він зустрічається з побратимами, виступає, пише вірші. Його творчість заставляє задуматись, сумніватись, боротись. Він стає справжнім борцем за правду, справедливість, за долю, за волю України.

Чи могли вони, вірні слуги комуні, пробачити це Василеві? Ні. Вони захотіли його зламати і вбити. Зламати не змогли, бо дух незламний, але тіло, тіло людське тлінне й слабке. Вони запроторили його в тюрму, вислали в Сибір, на Колиму.

“На колимським морозі
калина зацвітає рудими
слізьми.
Неосяжна осонцена днина,
і собором дзвінка Україна
написалась на мурах
тюрми.”

Сибірські морози пронизують тіло наскрізь, доходять до самого серця, і здається, що воно зараз зупиниться.Тьмяне світло в заграбованому вікні, і до Василя приходять марево: Україна, рідне село, тепле, сонячне наче диво, колосисті поля, зелені безкрайні луги, чисті ріки...

Люди скажіть Звідки стільки ненависті і злоби в світі, щоб живе серце замурувати? Іуди, кати Ісуса розп'яли, так само розпинали, вбивали Стуса, розпинали Україну.

Але герої не вмирають. Їм не страшна смерть, бо

знають, що в пам'яті нащадків житимуть вічно.

“Як добре те,
що смерті не боюся
і не питаю,
чи тяжкий мій хрест
Що вам ,богове,
низько не вклонюся
в передчутті
недовідомих верств.
Що жив-любив
і не набрався скверни
ненависті, прокльону,
каяття.
Народе мій,
до тебе я ще верну
в смерті обернуся до життя.”

Так, він вернувся до нас велетнем духа, нескореності, незламності, великим патріотом, любимим сином України.

Ще і ще раз перечиту лірику Василя Стуса, вслухаюсь в сумну і величну музику віршів, і в душі народжуються слова:

“Україно, Вкраїночко,
яблуневий краю,
синьоока дівчинонька,
яку я кохаю.”

Так, Україна була його коханням, справжнім першим і останнім.

А вдома тополі,
як здиблені коні,
плещуть на вітрі гривами.
А вдома тумани-
старі дідугани
сіють росу понад нивами.
Вдома вечір
сонцем розпечений,
гамір сповзає з поля,
і з губ корови на водопої
падає крапля прозора.

—Мирослав Грех

Про Коляду

По рипучому снігу
ми бігали
від хати до хати
колядувати,
і сповіщати,
що Ісус народився,
і свят-вечір об'явився.

“Бог предвічний
народився...”
На столі паляниця,
а в кутку сніп пшениці,
і духмяні колачі
витають із печі,
сіном пахне в хаті,
йдем колядувати.

“Добрий вечір тобі,
пане господарю...”
відчиняй воротці,
бо прийдуть до тебе
три празники в гості,
радийся земле
б'ють різдвяні дзвони,
це душа моя і серце,
коляди відгомін.

—Мирослав Грех

КРОСВОРД І СУДОКУ

1	2	3	4		5	6	7	
	8							
9					10			11
12							13	
		14		15		16		
17	18					19	20	
21			22		23			
	24				25			
26				27				28
29						30		
		31	32		33			
34	35						36	
37		38			39	40		
	41							
42					43			

ЗА ГОРИЗОНТАЛЛЮ:

1. Адміністративна комуна в Швеції. 5. Східна страва з вареного рису і шматочків м'яса або риби із прянощами чи з фруктами, овочами. 8. Українець у дореволюційній Росії. 9. І Чорне, і Середземне. 10. ... Кудлай (українська співачка). 12. Назва серії літаків авіаконструктора Антонова. 13. Міжнародна одиниця електричного опору. 14. Міцний канат, трос взагалі. 17. Урочистий вірш, присвячений якійсь видатній події, відомій особі. 19. Розділовий сполучник. 21. Пліт або невелике веслове чи парусне судно, що складається зі з'єднаних між собою колод. 24. Бруд, що вкриває спітніле, довго не мите тіло. 25. Селянин-кріпак або слуга кріпосника. 26. І CNN, і ICTV. 29. «Чорнії брови, карії ...». 30. Рос. авто. 31. Найвужча частина тулуба. 34. Стара назва літери «а». 36. Уживається для вираження незгоди з чим-небудь, неприйнятності чогось (іноді з відтінком іронії). 37. Той, хто намагається одержати за свою працю більше, ніж вона варта. 39. Безбарвний горючий газ, який міститься в природних газах. 41. Про людину, яка, погоджуючись із співрозмовником чи підтверджуючи його слова, часто повторює «ага». 42. Птах родини фазанових. 43. Велика тварина родини оленячих з лопатоподібними рогами у самців.

ЗА ВЕРТИКАЛЛЮ:

2. Бог Сонця — один з головних богів у давньоєгипетській релігії. 3. Двадцять четверта літера грузинської абетки. 4. Представник корінного населення Алеутських островів. 5. Законодавство. 6. Дуже гучний сміх (інтернет). 7. Столиця Норвегії. 9. Накладання фарби (гриму, клею тощо) коротким рухом, легким дотиком пензля і т. ін. 11. Підвищення в церкві перед так званими царськими вратами, з якого виголошуються проповіді. 14. Супутник планети. 15. Міцний напій із соку, що перебродив, або з патоки тростинного цукру. 16. Рідкісна форма психічного захворювання, що характеризується стійкими маячними ідеями переслідування, ревнощів і т. ін. за збереження в іншому логічності мислення. 18. Те саме, що далечінь. 20. Великий гризун, товстий і незграбний, що живе в степах в норах. 22. Місто на півночі Латвії, розташоване на кордоні з Естонією. 23. Група довгохвостих папуг. 26. Все те, що становить предмет торгівлі. 27. Рештки перетравленої їжі, що їх викидає кишечник назовні. 28. Ароматична смола, яку використовують звичайно для куріння під час виконання релігійних обрядів. 32. Дерево або чагарник родини шовковицевих, що містить отруйні алкалоїди. 33. Найвища мета, до якої прагнуть люди і яка керує їхньою діяльністю. 35. Те саме, що завал. 36. Цілковите безладдя. 38. Вигук, що виражає подив, здогад, пригадування. 40. Фон.

Хаос. 38. Ага. 40. Фон. 42. Улар. 43. Лось. 29. Очі. 30. Ока. 31. Талія. 34. Аз. 36. Ха. 37. Рвач. 39. Етан. 41. Агакало. 1. Нака. 5. Плов. 8. Малорос. 9. Море. 10. Алла. 12. Ан. 13. Ом. 14. Строн. 17. Ода. 19. Або. 21. Катамаран. 24. Лен. 25. Раб. 26. Телеканал. 14. Сателіт. 15. Ром. 16. Параноя. 18. Далеч. 20. Бабака. 22. Ане. 23. Ара. 26. Товар. 27. Кан. 28. Лада. 32. Аняра. 33. Ідеал. 35. Звал. 36. Ара. 38. Ага. 40. Фон.

ВІДПОВІДІ ДО КРОСВОРДІ

ЛЕГКИЙ РІВЕНЬ

	3	2			9		4	
		5			1	2		7
			7	4			8	5
		8		5	6	9		1
6								4
9		1	2	7		5		
3	6			9	5			
8		7	3			6		
	2		8			4	1	

СЕРЕДНІЙ РІВЕНЬ

	3		4		9		7	
		2				5		
9			5		1			4
7		8				9		6
	9		8		7		2	
2		5				1		7
8			3		2			1
		9				7		
	2		9		4		5	

5	2	9	6	8	7	4	1	3
8	1	7	3	2	4	6	5	9
3	6	4	1	9	5	8	7	2
9	4	1	2	7	3	5	6	8
6	5	3	9	1	8	7	2	4
2	7	8	4	5	6	9	3	1
1	6	9	7	4	2	3	8	5
4	8	5	6	3	1	2	9	7
7	3	2	5	8	9	1	4	6
1	2	6	9	7	4	8	5	3
3	5	6	1	8	6	7	4	2
8	7	4	3	5	2	6	9	1
2	4	5	6	9	3	1	8	7
6	9	3	8	1	7	4	2	5
7	1	8	2	4	5	9	3	6
9	8	7	5	2	1	3	6	4
4	6	2	7	3	8	5	1	9
5	3	1	4	6	9	2	7	8

ДОМАШНІ РЕЦЕПТИ

Різдвяна Кутя

ІНГРЕДІЄНТИ
пшениця: 2 склянки
мак: 1 склянка
родзинки: 200 г.
волоські горіхи: 200 г.
мед: 50-100 г.

Перебрати та промити пшеницю. Варити до напівготовності, потім злити воду, промити пшеницю. Залити її свіжою водою, поставити на вогонь і довести до кипіння.

Каструлю накрийте

кришкою і поставте в духовку при 180°C до тих пір, поки пшениця не стане м'якою.

Мак обдати окропом, потім промити холодною водою. Потовкти його в ступці і додати в кашу разом з медом, родзинками і волоськими горіхами. Все перемішати.

Прикрасити половинками волоського горіха.

Горіхи, мак і родзинки зарядять вас бадьорістю, богатирським здоров'ям і силою духу. Здавна ці продукти використовували для зміцнення імунітету і позбавлення від різних хвороб.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Розмальвка «Вертеп»

Julivanna Music Studio

VOICE & PIANO LESSONS

IN THE EAST BAY

Piano for fun and
personal enjoyment
**Learn vocal technique,
breath control and
enhance your vocal range**

European performing and
teaching experience

**Performance
skills for all levels,
styles, and ages**

For more information
contact Ivanna at:
(925) 577-3078

**УРОКИ ФОРТЕПІАНО
І ВОКАЛУ ДЛЯ
УЧНІВ УКРАЇНСЬКИХ
ШКІЛ І ВСІХ
БАЖАЮЧИХ**

Music teacher
Association of
California Member
**Personalized coaching
for successful auditions,
recording & live
performances**

Тетяна Герасименко (1938 – 2017†)

З глибоким сумом сповіщаємо, що наша дорога мамуся, бабуся, наш найкращий порадник і друг, наш Ангел-Хоронитель на землі – Тетяна Герасименко, 6 грудня 2017 року, близько 3-ї години ночі відійшла у вічність. Після тяжкої невиліковної хвороби, у віці 79-ти років, вона пішла в кращі світи, залишивши дім свого зятя та дочки.

Зі щирою вдячністю і любов'ю її завжди пам'ятатимуть доньки Оля Герасименко-Олійник, Оксана Герасименко, Адріана Етчарт та внуки Адріан Гарсія-Герасименко, Олена

Шмагало і Квітка Демків, зяті – Юрій Олійник, Віктор Етчарт і Мирон Демків.

Тетяна народилася в м. Рогатин, Івано-Франківської області, 19 літньою вийшла заміж у Львові за Василя Герасименка – відомого бандуриста, майстра і педагога, якого пережила на 2 роки. У 1990-х Імігрувала до США, щоб доглядати за своєю матір'ю Розалією Оберишин.

У 2003 році стала громадянкою США. Була активним членом української спільноти.

Любила читати, доглядати квіти і допомагати людям. Вона запам'яталася багатьом

як любляча, терпляча, розумна жінка, і пам'ять про неї завжди буде жити в наших серцях.

Спи спокійно, дорога Мамусю!

Панахида та поминки відбулись 15 грудня 2017 в Українській церкві Св. Андрія Первозванного.

Дати життя, 11 березня 1938 року — 6 грудня 2017 року.

КУДИ ПІТИ

Метелики Монарх в Північній Каліфорнії, де їх побачити [грудень - лютий]

Це щорічна подія уздовж узбережжя Каліфорнії. Сотні тисяч (якщо не більше) метеликів Монарх злітаються до кількох невеликих місць вздовж каліфорнійського берега. Це чудовий час для місцевих жителів та туристів, щоб побачити унікальне видовище. Сезон зазвичай починається в жовтні і закінчується в березні.

Побачити скупчення метеликів в Північній Каліфорнії можна в Natural Bridges State Beach і Pacific Grove в Monterey.

Відвідуючи місця, де збираються Монархи, майте на увазі, що метелик мають тенденцію бути більш активними з 11 до 2 години дня, а також за годину до сутінків, коли сонце наближається до горизонту. Майте на увазі, метелики не літають якщо небо покрите хмарами або температура нижча за 57°F; тож виберіть сонячний день, щоб побачити Монархів у всій їхній красі. А найкращий час, щоб їх побачити буде в лютому, це для них сезон спаровування, і тоді вони найбільш активні.

6 січня Український Святвечір-Потлок 2018 в Сан-Франциско

Українська Греко-Католицька Церква Непорочного Зачаття

Де: 215 Silliman Street, San Francisco, CA 94134

Коли: Субота, 6-го січня, 2018 з 6 до 9 вечора

Потлок з пісних страв.

Після вечері традиційне колядування.

Дорослі - \$10 (бажано); діти до 12 років вхід безкоштовний.

7 січня Різдво, Православна Церква Св. Михайла в Сан-Франциско

Українська Православна Церква Св. Михайла

Де: 345 7th Street, San Francisco, CA 94103

Коли: Неділя, 7-го січня, 2018

Божественна Літургія о 10 ранку.

Після Літургії святковий обід.

7 січня Вечір біля хутора “Ріо Лінди” (різдвяна постановка)

Українська Православна Церква Святої Трійці

Де: 2531 Rio Linda Blvd Sacramento, CA 95815

Коли: Неділя, 7-го січня, 2018 о 12:30 по полудню в

актовому залі Української Православної церкви.

Окрім веселого настрою, буде запропоновано смачний різдвяний обід.

Маланка 2018 в Сан-Франциско і Сакраменто

13 січня

Ukrainian National Women’s League of America (UNWLA) San Jose

Де: Український Католицький Центр Св. Володимира 445 Washington St, Santa Clara, California 95050

Коли: Субота, 13 січня, 2018 з 5 дня до 10 години вечора

Збираємось о 5 годині, о 6 годині вечора, о 7 годині починаються розваги (традиційні українські колядки)

Меню спойлер, легендарні вареники від Катрусі та багато іншого.

Квитки: \$25 для 12 років і більше, для дітей молодших за 12 років вхід безкоштовний.

20 січня

Ukrainian Heritage Club of Northern California

Де: Veterans Memorial Center Multipurpose room 203 East 14th St., Davis, CA 95616

Коли: Субота, 20 січня, 2018 з 4 дня до 11 години вечора

В програмі:

4:00 рм -перекуска, конкурс кулі

5:00 рм – концертна програма, лотерея на допомогу українським військовим

6:00 рм – смачна українська вечеря

7:30 рм – розважальна

програма, жива музика – гурт «Бурима»

Замовлення приймаємо до 10 січня 2018 р.

Дорослі - \$50, Студенти (18-24) - \$25,

Школярі (11-17) - \$15, Діти (6-10) - \$10.

Після 15 січня ціни на вхідні квитки \$60, \$30, \$20 і \$15. Після 8 вечора вхід \$25.

Пропоную всім бажаючим безкоштовне Ультразвукове Обстеження. Скористайтесь нагодою самі і приведіть своїх коханих, друзів, та знайомих.

В медичних закладах США ультразвукове обстеження тільки одного органу обходиться від \$150 до \$500. Не втрачайте можливості обстеження, термін проведення обмежений.

Дні прийому четвер, п'ятниця, і субота з 9 ранку до 4 по полудню. Запис на прийом і додаткова інформація **415-319-4677**.

Маю 10-річний стаж роботи в ультразвуковій діагностиці в Україні. Зараз для отримання ліцензії проходжу стажування в Інституті Сонографії в Сакраменто. Також, буду вдячною за будь-яку фінансову підтримку.

ОГОЛОШЕННЯ

Для розміщення реклами, оголошень та інших повідомлень звертайтеся hromada.sf@gmail.com або телефонуйте (415) 480-4557

ВІДМОВА ВІД ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

ГРОМАДА є україномовною газетою для обслуговування потреб української громади Сан-Франциско та всіх, кого цікавить українська історія, культура і українські новини. Ми резервуємо за собою право на відмову друкувати будь-які матеріали. Також, газета ГРОМАДА не може нести відповідальності за достовірність публікацій третіх осіб.

OLENATA
FASHION JEWELRY